

ת"פ 32440/09/13 - מדינת ישראל נגד ת.א.

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 32440-09-13 מדינת ישראל נ' ת.א. (עציר)

בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ת.א. (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין
הנאשם - הובא - וע"י ב"כ עו"ד ג'וואד נאטור
גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש של בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק (**2 אישומים**); ותקיפת סתם של בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק - בנסיבות המפורטות בכתב האישום המתוקן, כנ"ל.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב האישום המתוקן ויורשע בגינו.

לעניין העונש- יטענו הצדדים באופן חופשי.

3. בטיעונו לעונש טען ב"כ המאשימה כי הנאשם הודה לאחר תחילת שמיעת הראיות ולאחר שחוקרת הילדים העידה בפני בימ"ש.

כתב האישום מגולל שלושה אישומים בהם תקף הנאשם את המתלוננת.

הערכים החברתיים שנפגעו באופן קשה כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם שלמות גופה של המתלוננת, ביטחונה והתא המשפחתי.

מדיניות הענישה בפסיקה הורתה לא אחת על כי ראוי שכל גבר מכה, גוזר על עצמו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריוח בהרימו יד על אשתו.

מבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה- מדובר במסכת עובדות נפרדת, ועל כן יש להשית על הנאשם ענישה נפרדת בגין כל אחד מהמקרים, ולקבוע מתחמים נפרדים.

באישום הראשון- נגרמו ממעשי הנאשם נפחות בפניה של המתלוננת, ומאפה ופיה ירד דם כתוצאה מאגרופים

רבים שהכה אותה בפניה.

מתחם העונש ההולם נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

באישום השני- סטר הנאשם על פני המתלוננת לאחר שהעיזה להתלונן כי הוא מפיל את בנם בן ה-6 חודשים. באישום זה לא נגרמו לה חבלות.

מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשים ל-16 חודשי מאסר.

באישום השלישי- נהג הנאשם ברכבו שהוא בגילופין, תקף את המתלוננת בעינה מספר פעמים בידיו, והמתלוננת נפצעה ונזקקה לטיפול רפואי ולהדבקה של החתך שגרם לה בעפעף.

מתחם העונש ההולם נע בין 12-24 חודשי מאסר.

מדובר בנאשם בעל הרשעה קודמת בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, וגניבת רכב - בגין ריצה מאסר.

לאור האמור, התבקש בימ"ש להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני- עליון של המתחם ההולם לגבי כל אחד מהאישומים, לאור קיומו של עבר פלילי, העובדה כי אין מדובר באירוע חד פעמי, אלא במספר אירועים הנפרסים על פני שנתיים, ונסיבות העבירה, לצד מע"ת וקנס.

ב"כ הנאשם ציין בטיעונו לעונש כי אין למצות את הדין עם הנאשם בנסיבותיו.

הנאשם בן 28, שוהה במעצר מיום **5.9.13** ועד לעת הזאת.

הוא נישא למתלוננת לאחר אירוע טרגי בו נהרג אחיו בתאונת דרכים בשנת 2010, הוא לקח את עול האחריות על המשפחה על צווארו והקים משפחה, משמש אב לבנותיו התאומות, ואף מהווה דמות אב כלפי בנות אחיו המנוח.

בגזירת עונשו על בימ"ש להתחשב בנסיבותיו האישיות, ואת נסיבות קרות האירועים נשוא כתב האישום.

מדובר בשלושה אישומים ספציפיים, כפי שהעידה חוקרת הילדים בשם הקטינה- מדובר באירוע חד פעמי, כמו גם באלימות ברף התחתון בהשוואה למקרים אחרים המובאים בפסיקה.

למתלוננת לא נגרמו חבלות של ממש, ורק פעם אחת נזקקה לטיפול רפואי.

המתלוננת אף חזרה בה מתלוננתה, ללא לחץ מצד הנאשם, ולקחה על כך אחריות בכך שאמרה כי רצתה להזהיר את הנאשם.

הוגשה בקשה לבית הדין השרעי לגירושין מצדה של המתלוננת והם מצויים בהליך גירושין, אך המתלוננת שומרת על קשר מתמיד עם הנאשם בטלפון, והם משוחחים ארוכות גם עם הבנות.

המתלוננת ביקרה את הנאשם בכלא מספר פעמים, והמשפחה נרתמה לעזור להשכין שלום - בית ביניהם כדי שהמקרים לא יישנו.

הנאשם סובל מכאבים והתאשפז מספר פעמים בבית החולים בעת ריצוי מאסרו הנוכחי (הוגשו אישורים רפואיים).

התנהגותו השגרתית של הנאשם הינה תקינה, ולא מדובר באלימות מתמשכת אלא בשלושה אירועים נקודתיים, והוא אינו בעל דפוסי אלימות מתמשכים ומושרשים.

הנאשם בחר להישאר במעצר ולא להשתחרר לחלופה, חרף תסקירים חיוביים, משום שידע שעליו לתת את הדין, ושעלול להיענש במאסר בפועל ולא רק בעונש צופה פני עתיד.

בהליך המעצר המליץ התסקיר על שליחתו של הנאשם ל"בית נועם" כאשר היה צריך ליווי מידי יום מהבית לשם, ומכיוון שלא היה לו מפקח שיכול להתוות אליו- ויתר על זכות זו.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לכבד את הסדר הטיעון ולהסתפק בתקופה מעצרו של הנאשם, ולהטיל עונש צופה פני עתיד שיכול להרתיעו מחד, ולשמור על ביטחונה של המתלוננת מאידך.

הנאשם הוסיף כי הוא תומך באמו בת ה-85, ונהג לתת לה תרופות כשהיה בבית. הואיל ומצוי במעצר, אשת אחיו מטפלת בה כי אחיו עובדים. הוא התחתן עם אשת אחיו לאחר פטירת האב כי רצה לשמור עליה ועל הילדים, והאישה הייתה עצבנית בגלל מה שעבר עליה עם מות אחיו, אך לא מאשים אותה.

מצטער על מה שקרה, ויעשה מה שתרצה- אם להישאר איתו או להתגרש. הוא מתגעגע לבנותיו.

היה לו עבר פלילי והוא השתקם על מנת לשמור על הילדים, וגם עשה קורס שליטה בכעסים במהלך המעצר.

4. הכרעה

נדרשתי למכלול השיקולים ולטיעוני הצדדים בעניינו של הנאשם.

הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, בהתאם **לסעיף 40ג(א) לחוק**, עניינם שלמות הגוף, והגנה על שלומה של אישה, חייה ובריאותה.

נוכח הפרת האמון הבסיסי בתוך התא המשפחתי, נלווית לעבירות מסוג זה הגנה על ביטחון אישי בתוך המסגרת המשפחתית, קל וחומר של החלש בה, שמירה על שלמותו של התא המשפחתי, והגנה אף מפני הנזקים הנפשיים הנגרמים בעטיו של הפרת אמון זה.

בע"פ 305/12 מדינת ישראל נגד חיים צוובנר זליג (טרם פורסם, מיום 24.6.13) עמד בית המשפט העליון על היותו של "ביתו של אדם-מבצרו" -

"זאת ועוד, קצה נפשנו ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד מעשי אלימות נגד נשים מצד הקרובים להן ביותר. התיק הנוכחי הוא בבחינת חוליה נוספת, המצטרפת למצבור הולך ומתרחב של מקרי אלימות מסוג זה, מה שנראה כ"מכת מדינה" המחייבת את בית המשפט לעמוד בפרץ ולהשית עונשים חמורים שירתיעו הן את העברייני העומד לפנינו, הן עבריינים פוטנציאליים. העונש שגזר בית המשפט המחוזי על המשיב אינו משקף נאמנה את הצורך להגן על ערך חברתי ראשון במעלה - לספק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחה. מדובר בעונש סלחני יתר על המידה, הדורש החמרה, שיהיה בה מסר חד וברור: אלימות במשפחה תוביל על דרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין."

העיקרון המנחה בענישה בהתאם לסעיף 40 לחוק, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

ממדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם, עולה כי מתחם העונש ההולם בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, בגין עבירת תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק, נע בנסיבות אלה בין עבודות שירות ל-9 חודשי מאסר עבור עבירה בודדת (ראו תפ"ח (ת"א) 51536-06-11 מ"י נגד אטיאס (מיום 3.12.12, וכן החלטתי בת"פ 59070-01-13 מ"י נגד עזאם (מיום 23.10.13)).

בגין תקיפה חבלנית של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק נע המתחם בין 6 חודשי מאסר ל-10 חודשי מאסר עבור עבירה בודדת.

בנסיבות אלה מתחם הענישה הכולל נע בין 6 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר בפועל.

מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהתאם לסעיף 40ט(א) לחוק, עולה כי מדובר בשלושה מקרי אלימות בהם הכה הנאשם את המתלוננת, ובשניים מהמקרים - הותיר חבלות על גופה:

כחודש עובר ליום 4.9.13, עקב ויכוח בניו לבין המתלוננת, תקף אותה הנאשם, תפסה בחזקה בידה מאחורי גבה, ודחף אותה על הכורסא בסלון. כמו כן הכה באגרופים רבים בפניה.

כתוצאה ממעשיו- התנפחו פניה של המתלוננת, וירד לה דם מפיה ומאפה.

באירוע שני, 3 ימים עובר לחג הרמדאן, בעקבות ויכוח בינו לבין המתלוננת, לאחר שהנאשם הפיל בשנתו את התינוק בן 6 חודשים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחפה לרצפה וסטר בפניה.

באירוע שלישי ביום **7.11.11** עת היה הנאשם בגילופין, נהג הנאשם ברכב כשהמתלוננת לצדו, והילדים במושב האחורי, ותקף את המתלוננת בכך שהכה בעיניה 3 פעמים עד שנפצעה וירד לה דם מעין ימין, ואף נזקקה לטיפול בבי"ח "מאיר" בכפר סבא של הדבקה וחבישת החתך בעפעף.

חבלותיה הקשות של המתלוננת, כמו גם הנזק החמור עוד יותר שצפוי היה להיגרם ממעשיו של הנאשם, שאך בנס לא ארע - משמשים לו לחומרא במידה ניכרת בהתאם **לסעיף 40 ט(א)(3) ו-(4) לחוק**.

לא זו בלבד כי ה"מניעים" שהביאו את הנאשם להכות את המתלוננת, הינם ויכוחים של מה בכך, אלא שבאירוע נשוא האישום השני ה"מניע" לאלמותו של הנאשם הוא הפלתו שלו את תינוקם הפעוט בשנתו, ובאירוע נשוא האישום השני- אף הכה את המתלוננת בהיותו שרוי בגילופין- כשהוא מוסיף בכך חטא על פשע.

מעשיו של הנאשם מגלים אכזריות, קור רוח, מקום בו גם העובדה כי דם ניגר מפניה של המתלוננת, וכי נזקקה לטיפול רפואי- לא הניאוהו מלשוב לסורו ולחזור על מעשיו הנפשעים (**סעיף 40ט(א)(1) לחוק**).

טענותיו של ב"כ הנאשם לפיהן אין לנאשם דפוסי התנהגות אלימים, וכי מדובר באירועים ספציפיים ו"חד פעמיים"- אינן מקובלות עליי.

התנהגותו של הנאשם מגוללת דפוס התנהגות אלים, החוזר ונשנה כלפי המתלוננת.

לא זו בלבד, אלא שחבלותיה של המתלוננת אף מעידים על עוצמת המכות שהפליא במתלוננת, תוך רמיסת כבודה ברגל גסה ובאופן בוטה, חרף העובדה כי היא אם ילדיו, בת זוגו, ואלמנת אחיו המנוח, ובנוכחות ילדיהם הקטינים (ראו: עדות חוקרת הילדים-פרו' עמ' 9 ש' 1-12, אישום 3 סעיף 1, אישום 2).

לאור האמור מצויה התנהגותו של הנאשם, ברף הבינוני של מתחם הענישה.

עם זאת, מנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, עולה כי בענייננו הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון, הביע צער על מעשיו וחרטה, וחסך זמן שיפוטי יקר ובכלל זה את העדתה של המתלוננת, הגם שנשמעה עדותה של חוקרת הילדים (**סעיף 40יא(4) ו-(6) לחוק**).

יש לציין כי הגם שבני הזוג מצויים בקשר טלפוני, הרי שמטיעוניו של ב"כ הנאשם עולה כי המתלוננת הגישה בקשה לגירושין מהנאשם לבי"ד השרעי.

מרישומו הפלילי עולה כי אין לו עבר מכביד, ובעברו הרשעה אחת קודמת בגין סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, קשירת קשר, הפרעה לשוטר וגניבת רכב, שבוצעו בשנת **2009 (סעיף 40יא(11) לחוק)**.

זאת ועוד, מאישורים רפואיים שהוגשו מחודש פברואר 2014 עולה כי הנאשם סובל מתסמונת מעי רגיז, ובשל

תזונה צמחונית לה נצרף- סובל מכאבי בטן לעיתים תכופות בעטייה של תזונה לא מתאימה במסגרת מעצרו.

לדברי בא כוחו- התאשפז הנאשם מספר פעמים בבית חולים עקב כך, הגם שלא הוגשו לכך אסמכתאות רפואיות.

בנסיבות אלה, מצויים כאמור מעשיו של הנאשם באמצע מתחם הענישה הכולל, ולא מצאתי כי יש לסטות מכך לקולא בעניינו, נוכח חומרת העבירות והעדר שיקולי שיקום מיוחדים בעניינו (סעיף 40ד(א) לחוק), או לחומרא, נוכח עבר פלילי שאינו מכביד, הודאתו ונסיבותיו האישיות.

לאור האמור, החלטתי לכבד את הסדר הטיעון (החלקי) בעניינו של הנאשם, לקבוע את עונשו ברף הבינוני של מתחם הענישה, בניכוי ימי מעצרו, כל זאת לצד ענישה צופה פני עתיד וקנס.

.5 לפיכך הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 17 חודשי מאסר בפועל - בניכוי ימי מעצרו מיום 5.9.13.

ב. מע"ת בן 12 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך 2,000 ₪ שישולם עד 1.1.15 או 30 ימי מאסר תמורתו.

.6 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' אייר תשע"ד, 04 מאי 2014, במעמד הצדדים.